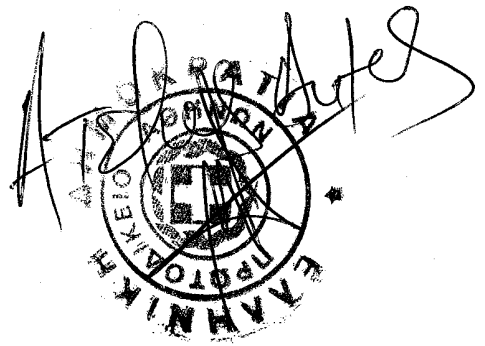

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός απόφασης

1471/2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Θεοδώρα Πολυμενοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την 3^η Φεβρουαρίου 2017, για να δικάσει την από 24-5-2016 και με αριθμό κατάθεσης 22850/3563/2016 αίτηση :

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Γεωργίου Αναγνώστου του Ανάργυρου,

2) Αντωνίου Καλογήρου του Γεωργίου,

3) Δέσποινας Μήττα του Ιωάννη,

4) Ευθαλίας Μήττα του Ιωάννη,

5) Κωνσταντίνου Δευτεραίου του Εμμανουήλ,

6) Κωνσταντίνου Νικολαΐδη του Αντωνίου,

7) Κωνσταντίνου Ταμβακάκη του Εμμανουήλ,

8) Παναγιώτας Σταύρου του Πέτρου,

9) Απόστολου Γκιργκένη του Δημητρίου,

10) Γρηγόριου Χριστοφορίδη του Γεωργίου,

11) Όθωνος Νέστωρα του Θωμά,

- 12) Ιωάννη Βασιλειάδη του Δημητρίου,
 - 13) Δημητρίου Δρούγα του Χρυσόστομου,
 - 14) Δημητρίου Σοϊλεμεζίδη του Ισαάκ,
 - 15) Φωτεινής Λιαράκου του Γεωργίου,
 - 16) Χρήστου Τζώλου του Κωνσταντίνου,
 - 17) Θεοδοσίας Κατσαρού του Κωνσταντίνου,
 - 18) Χρυσοβαλάντη Νικήτα του Κωνσταντίνου,
 - 19) Ευάγγελου Μπατζιάκα του Γεωργίου,
 - 20) Γεώργιου Κορρέ του Δημητρίου και
 - 21) Δημητρίου Τηγανουργιά του Γεωργίου, απάντων κατοίκων Αθηνών,
- οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Παναγιώτη Καρπίτη που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ: Νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Δήμος Διονύσου», το οποίο εδρεύει στον Διόνυσο Αττικής και παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Ιωάννη Βασιλείου που κατέθεσε σημείωμα.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησε να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 648 επ. του ΑΚ και 6 του Ν. 765/1943, που κυρώθηκε με την Π.Υ.Σ. 324/1946 και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 38 του ΕισΝΑΚ, προκύπτει ότι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας υπάρχει όταν οι συμβαλλόμενοι, με τους όρους της συμφωνίας τους, αποβλέπουν στην παροχή της εργασίας που συμφωνήθηκε και στο μισθό, ανεξάρτητα από τον τρόπο καθορισμού και καταβολής του, και ο εργαζόμενος υπόκειται σε νομική και προσωπική εξάρτηση από τον εργοδότη, η οποία εκδηλώνεται με το δικαίωμα του τελευταίου να δίνει δεσμευτικές για τον εργαζόμενο εντολές και οδηγίες, ως προς τον τρόπο, τον τόπο και τον χρόνο παροχής των υπηρεσιών του και να ασκεί εποπτεία και έλεγχο για την διαπίστωση της συμμόρφωσής του προς αυτές. Η σύμβαση αυτή διακρίνεται από την αναφερόμενη στο άρθρο 681 ΑΚ σύμβαση μίσθωσης έργου, επί της οποίας δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας, κυρίως γιατί με τη σύμβαση εργασίας οι συμβαλλόμενοι αποβλέπουν στην εργασία που θα παρέχεται σε ορισμένο ή

αόριστο χρόνο, ενώ με τη σύμβαση μίσθωσης έργου οι συμβαλλόμενοι αποβλέπουν στην επίτευξη του συμφωνηθέντος τελικού αποτελέσματος, η πραγμάτωση του οποίου συνεπάγεται την αυτόματη λύση της μεταξύ των συμβαλλομένων συμβατικής σχέσης (ΑΠ 127/2015). Σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και τον σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βέβαιου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βέβαιου γεγονότος ή του χρονικού σημείου, παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη είτε γιατί συμφωνήθηκε ρητά ή σιωπηρά είτε γιατί προκύπτει από το είδος και τον σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως, σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 ΑΚ, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημίωσης. Εξάλλου, κατά το άρθρο 6 παρ. 1, 2, 3 του Ν. 2527/1997, με το οποίο καταργήθηκε η διάταξη του άρθρου 15 του Ν. 1735/1986, για τη σύναψη σύμβασης μίσθωσης έργου από υπηρεσίες και νομικά πρόσωπα του δημόσιου τομέα με φυσικά πρόσωπα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 681 ΑΚ ή με άλλες ειδικές διατάξεις, απαιτείται η προηγούμενη έκδοση κοινής απόφασης του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού, με την οποία καθορίζονται ο αριθμός των προσώπων, που θα απασχοληθούν, το συγκεκριμένο έργο που θα εκτελέσουν, το χρονικό διάστημα, που απαιτείται για την ολική ή τμηματική παράδοση του έργου, το συνολικό ποσό της αμοιβής του αναδόχου, ο τρόπος εκτέλεσης του έργου, καθώς και ότι το έργο δεν ανάγεται στον κύκλο των συνήθων καθηκόντων των υπαλλήλων του οικείου φορέα και αιτιολογία για τους λόγους που δεν μπορεί να εκτελεσθεί από υπαλλήλους του. Σύμβαση μίσθωσης έργου που καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες είναι αυτοδικαίως και καθ' ολοκληρίαν άκυρη. Για την έκδοση της ανωτέρω απόφασης προς σύναψη σύμβασης μίσθωσης

έργου απαιτείται βεβαίωση της νομικής υπηρεσίας ή του νομικού συμβούλου της οικείας υπηρεσίας ή νομικού προσώπου του δημόσιου τομέα ότι πρόκειται για γνήσια σύμβαση έργου που δεν υποκρύπτει εξαρτημένη εργασία. Ανανέωση ή παράταση της σύμβασης μίσθωσης έργου απαγορεύεται και είναι αυτοδικαίως άκυρη. Παράταση του χρόνου παράδοσης του έργου επιτρέπεται χωρίς οποιαδήποτε αύξηση της αμοιβής του αναδόχου. Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι η νομιμότητα της εν λόγω σύμβασης εξαρτάται από την τήρηση των ως άνω προϋποθέσεων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται κυρίως η ορισμένη διάρκεια της σύμβασης να δικαιολογείται από τη φύση, το είδος, τον σκοπό της εργασίας, τις συνθήκες λειτουργίας της επιχείρησης και τις ανάγκες της εκμετάλλευσης και να μη καλύπτονται πάγιες και διαρκείς ανάγκες των υπηρεσιών και των νομικών προσώπων του δημόσιου τομέα, υπό την έννοια των αναγκών αόριστης διάρκειας, που από τη φύση τους επιβάλλουν την κάλυψή τους με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Εξάλλου ο ορθός όμως νομικός χαρακτηρισμός μιας σχέσης ως σύμβασης έργου ή εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν εξαρτάται από τον χαρακτηρισμό που δίνουν σ' αυτήν οι δικαιοπρακτούντες ή ο νόμος, διότι ο χαρακτηρισμός αυτός, ως κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ.3 και 87 παρ.2 του Συντάγματος, ανήκει στο δικαστήριο, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στην συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ακριβή (ορθό) νομικό χαρακτηρισμό στην σύμβαση, κρίση η οποία στην συνέχεια ελέγχεται αναίρετικά στα πλαίσια της διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ. Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως σύμβασης έργου ή εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του δημόσιου (και του ευρύτερου δημόσιου) τομέα (ΟΛΑΠ 18/2006, ΑΠ 244/2015, ΑΠ 6/2014, ΑΠ 79/2013). Περαιτέρω, με τις διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 2 του Συντάγματος επιβάλλεται να υπάρχει νομοθετική πρόβλεψη οργανικών θέσεων για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του Δημοσίου, των ΟΤΑ και λοιπών ΝΠΔΔ, κατ' εξαίρεση δε μπορεί να προβλέπεται από ειδικό νόμο για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με προσωπικό που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο

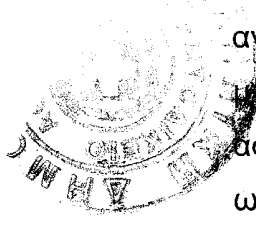

με σχέση ιδιωτικού δικαίου, ενώ με την παρ. 3 του ίδιου άρθρου γίνεται πρόβλεψη για την πλήρωση οργανικών θέσεων ιδιωτικού επιστημονικού και τεχνικού προσωπικού με πρόσωπα που προσλαμβάνονται με σχέση ιδιωτικού δικαίου. Με την αναθεώρηση του Συντάγματος του έτους 2001 και με σκοπό τη μέγιστη δυνατή διασφάλιση των συνταγματικών αρχών της ισότητας ενώπιον του νόμου, της αξιοκρατίας και της διαφάνειας στις προσλήψεις στο δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, προστέθηκε στο άρθρο 103 αυτού η παράγραφος 7, που προβλέπει ότι η πρόσληψη υπαλλήλων στο Δημόσιο γίνεται είτε με διαγωνισμό είτε με επιλογή σύμφωνα με προκαθορισμένα και αντικειμενικά κριτήρια και υπάγεται στον έλεγχο της Ανεξάρτητης Αρχής. Επίσης στο ίδιο ως άνω άρθρο προστέθηκε και παρ. 8 με την οποία στα εδάφια α' και γ' ορίζεται ότι "νόμος ορίζει τους όρους και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά για την κάλυψη είτε οργανικών θέσεων και πέραν των προβλεπόμενων στην παρ. 3. εδ. α' αυτού είτε πρόσκαιρων είτε απροβλέπτων και επειγουσών αναγκών κατά την παρ. 2 εδ. β' αυτού. Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή τη μετατροπή των συμβάσεων του σε αορίστου χρόνου. Έτσι με την αναθεώρηση αυτή του άρθρου 103 του Συντάγματος η Ζ' Αναθεωρητική Βουλή επέβαλε στον κοινό νομοθέτη και στη Διοίκηση αυστηρούς όρους σχετικά με την πρόσληψη προσωπικού για την κάλυψη λειτουργικών αναγκών του Δημοσίου και του ευρύτερου δημοσίου τομέα. Στους προαναφερόμενους κανόνες, τους οποίους πρώτος διατύπωσε ο κοινός νομοθέτης με τις διατάξεις του Ν. 2190/1994, και οι οποίες ήδη κατέστησαν συνταγματικού επιπέδου, υπάγεται ενόψει της σαφούς διατύπωσης του άρθρου 103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος, τόσο το προσωπικό που συνδέεται με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα άλλα νομικά πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου τομέα με υπαλληλική σχέση δημοσίου δικαίου, όσο και το προσωπικό που προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου για την πλήρωση οργανικών θέσεων, σύμφωνα με το, άρθρο 103 παρ. 3 και 8 του Συντάγματος. Όπως προκύπτει από τις σχετικές προπαρασκευαστικές εργασίες, ο αναθεωρητικός νομοθέτης θέλησε να αποτρέψει τη συνέχιση μιας συνήθους πρακτικής του παρελθόντος, κατά την οποία αρχικώς προσλαμβάνονταν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου και

ορισμένου χρόνου για την κάλυψη τυπικά πρόσκαιρων και απρόβλεπτων ή επείγουσών αναγκών, κατά παράβαση του άρθρου 103 παρ. 2 του Συντάγματος, άλλα και κοινής νομοθεσίας (άρθρα 55 έως 82 του π.δ. 410/1988), στη συνέχεια διαπιστωνόταν ότι οι ανάγκες αυτές είναι πάγιες και διαρκείς και τελικά, για την κάλυψη των εν λόγω αναγκών, "τακτοποιούνταν" το κατά τον ως άνω τρόπο προσλαμβανόμενο προσωπικό, είτε με τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου είτε με τον διορισμό του ως μόνιμου δημοσιοϋπαλλήλικού, κατ' αποκλεισμό άλλων ενδιαφερομένων που θα μπορούσαν να διεκδικήσουν τις ίδιες θέσεις βάσει των παγίων διατάξεων της εκάστοτε ισχύουσας νομοθεσίας. Έτσι, μέλημα του αναθεωρητικού νομοθέτη ήταν να αποτρέψει τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, όχι απλώς αυτών που κάλυπταν παροδικές και απρόβλεπτες ανάγκες, άλλα και εκείνων που πράγματι κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Για να αποτρέψει λοιπόν τη συνέχιση της πιο πάνω πρακτικής, ο αναθεωρητικός νομοθέτης πρόσθεσε την προμνημονευόμενη διάταξη του εδαφ. γ' της παραγράφου 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, η οποία πλέον αδιακρίτως απαγορεύει την από το νόμο ακόμα μονιμοποίηση του κατά τον προαναφερόμενο τρόπο προσλαμβανόμενου προσωπικού ή τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Δηλαδή η απαγόρευση αυτή καταλαμβάνει και την περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου απασχολούνται στην πραγματικότητα για την κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών του δημόσιου τομέα. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου που συνάπτονται υπό την ισχύ των εν λόγω διατάξεων των άρθρων 103 του Συντάγματος και 21 του Ν. 2190/1994 με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και όλους τους υπόλοιπους φορείς που ανήκουν στον ευρύτερο δημόσιο τομέα δεν μπορούν να μετατραπούν σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες. Επίσης, δεν είναι δυνατή η εκτίμηση των συμβάσεων αυτών κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη διαδικαστική διαδικασία ως συμβάσεων αορίστου χρόνου στην περίπτωση που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού ο εργοδότης, βάσει των ως άνω διατάξεων, δεν έχει πλέον ευχέρεια για τη σύναψη σύμβασης αορίστου χρόνου. Τυχόν

αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό, χαρακτηρισμό, ως συμβάσεις αόριστου χρόνου και μετά την ως άνω συνταγματική μεταρρύθμιση, θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκιμασμένου από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου. Στις συμβάσεις αυτές υπό την ισχύ των παραπάνω διατάξεων των άρθρων 21 του Ν. 2190/1994 και 103 του Συντάγματος δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 8 του Ν. 2112/1920 (ΑΠ 244/2015, ΑΠ 6/2014, ΑΠ 422/2010). Ήδη ο εθνικός νομοθέτης έχει εξειδικεύσει τις συνθήκες αυτές με τα Π.Δ. 81/2003 και 164/2004, το δεύτερο από τα οποία αναφέρεται στους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα και η ισχύς των οποίων άρχισε αντίστοιχα από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (2-4-2003 και 19-7-2004). Ορίζει δε το άρθρο 5 του τελευταίου αυτού ΠΔ τα εξής:

"1. Απαγορεύονται οι διαδοχικές συμβάσεις, που καταρτίζονται και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζόμενου με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και με τους ίδιους η παρεμφερείς όρους εργασίας, εφόσον μεταξύ των συμβάσεων αυτών μεσολαβεί χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών μηνών. 2. Η κατάρτιση των συμβάσεων αυτών επιτρέπεται κατ' εξαίρεση, εφόσον δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους. Αντικειμενικός λόγος υφίσταται, όταν οι επόμενες της αρχικής συμβάσεως συνάπτονται για την εξυπηρέτηση ειδικών ομοειδών αναγκών που σχετίζονται ευθέως και αμέσως με τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα της επιχείρησης 4. Σε κάθε περίπτωση, ο αριθμός των διαδοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερος των τριών, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 2 του επόμενου άρθρου". Ως κύρωση, για την περίπτωση της παράνομης, ήτοι κατά παράβαση των ως άνω κανόνων, κατάρτισης διαδοχικών συμβάσεων, προβλέφθηκε από το άρθρο 7 του ίδιου ΠΔ η αυτοδίκαιη ακυρότητά τους και η καταβολή στην εργαζόμενο τόσο των αποδοχών για την εργασία που παρέσχε, εφόσον οι άκυρες συμβάσεις εκτελέστηκαν εν όλω ή εν μέρει, όσο και αποζημίωσης ίσης με το ποσό "το οποίο δικαιούται ο αντίστοιχος εργαζόμενος αόριστου χρόνου σε περίπτωση καταγγελίας της συμβάσεώς του", ενώ θεσπίστηκε ποινική και πειθαρχική ευθύνη για την παράβαση των κανόνων αυτών. Όμως, ενόψει του ότι οι διατάξεις του Π.Δ. 164/2004 άρχισαν να ισχύουν από τις 19-7-2004, με το άρθρο 11 αυτού περιελήφθησαν ως

μεταβατικές διατάξεις ρυθμίσεις, οι οποίες εξασφαλίζουν οπωσδήποτε την ως άνω προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην προαναφερόμενη Οδηγία. Έτσι, με το άρθρο 11 του εν λόγω Π.Δ. ορίζονται τα ακόλουθα: 1 περ. α' "1 Διαδοχικές συμβάσεις κατά την παρ.1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος και είναι ενεργές έως την έναρξη ισχύος αυτού, συνιστούν εφεξής σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: α) Συνολική χρονική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων τουλάχιστον είκοσι τεσσάρων (24) μηνών έως την έναρξη ισχύος του διατάγματος, ανεξαρτήτως αριθμού ανανεώσεων συμβάσεων ή τρεις τουλάχιστον ανανεώσεις πέραν της αρχικής σύμβασης κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, με συνολικό ελάχιστο χρόνο απασχόλησης δέκα οκτώ (18) μηνών, μέσα σε συνολικό χρονικό διάστημα είκοσι τεσσάρων (24) μηνών από την αρχική σύμβαση", 2. "Για τη διαπίστωση της συνδρομής των κατά την προηγούμενη παράγραφο προϋποθέσεων, ο εργαζόμενος υποβάλλει, εντός αποκλειστικής προθεσμίας δύο (2) μηνών από την έναρξη της ισχύος του παρόντος, αίτηση προς τον οικείο φορέα, στον οποίο αναφέρει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει η συνδρομή των προϋποθέσεων αυτών. Αρμόδιο όργανο να κρίνει αιτιολογημένα εάν συντρέχουν, κατά περίπτωση, οι προϋποθέσεις της προηγούμενης παραγράφου, είναι το οικείο Υπηρεσιακό Συμβούλιο ή το όργανο που εξομοιώνεται με αυτό και όπου δεν υπάρχει το Διοικητικό Συμβούλιο ή το διοικούν όργανο του οικείου νομικού προσώπου ή το όργανο που εξομοιώνεται με αυτό κατά την κειμένη νομοθεσία", 3. "Οι κατά την παρ. 2 κρίσεις των αρμοδίων οργάνων, θετικές ή αρνητικές διαβιβάζονται αμέσως στο Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.), το οποίο αποφαινεται εντός τριών (3) μηνών από τη διαβίβαση σε αυτό των σχετικών κρίσεων" και 5 του ίδιου άρθρου του ως άνω Π.Δ. Στις διατάξεις της παρ. 1 του παρόντος άρθρου συμπεριλαμβάνονται και οι συμβάσεις οι οποίες έχουν λήξει κατά το χρονικό διάστημα των τελευταίων τριών μηνών πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος διατάγματος λογιζόμενες ως ενεργές διαδοχικές συμβάσεις ως την έναρξη ισχύος του παρόντος. Συνεπώς, εφόσον δεν συντρέχουν οι τιθέμενες ως άνω προϋποθέσεις, μετατροπή των συμβάσεων σε αόριστης διάρκειας δεν μπορεί να γίνει. Έτσι, ενόψει, αφενός των πιο

πάνω συνταγματικών διατάξεων και αφετέρου της προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας προς την Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, η οποία δεν επιβάλλει το χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ως συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, το άρθρο 8 του Ν. 2112/1920 ούτε κατ' επιταγή της Οδηγίας αυτής έχει εφαρμογή κατά το μεσοδιάστημα από 10-7-2002 (ημερομηνία λήξης της προθεσμίας προσαρμογής) μέχρι την έναρξη της ισχύος του Π.Δ. 164/2004, αλλά βέβαια και μετά την έναρξη ισχύος του Π.Δ. αυτού (ΟΛΑΠ 19 και 20/2007, ΑΠ 244/2015, ΑΠ 6/2014, ΑΠ 79/2013, ΑΠ 696/2013, ΑΠ 64/2010). Αλλά και στις περιπτώσεις που συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της μεταβατικής ισχύος διάταξης του άρθρου 11 παρ. 1 του Π.Δ. 164/2004, η μετατροπή ισχύει, εφόσον οι διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου ήταν ενεργές έως την έναρξη ισχύος του Π.Δ. 164/2004 ή κατά το χρονικό διάστημα των τριών τελευταίων μηνών πριν από την έναρξη ισχύος αυτού, όπως από τις διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 1 και 5 αυτού προκύπτει. Ανεξάρτητα όμως από την πιο πάνω Οδηγία, στην ελληνική έννομη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους με την προσχηματική επιλογή της σύμβασης εργασίας ορισμένου αντί αορίστου χρόνου αντιμετωπιζόταν με το άρθρο 8 παρ. 3 Ν. 2112/1920 (σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος), το οποίο εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, και ορίζει ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, αν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, αλλά τέθηκε σκόπιμα προς καταστρατήγηση των διατάξεων του ίδιου νόμου περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής σύμβασης. Η διάταξη αυτή, ενώ αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από την μη τήρηση εκ μέρους του εργοδότη των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο Ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά πάγιες και όχι πρόσκαιρες ή

απρόβλεπτες ανάγκες της υπηρεσίας και τούτο διότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την προαναφερθείσα έννοια, και δη της σύμβασης εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατεξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, ΟΛΑΠ 6/2001, ΑΠ 79/2013), χωρίς παράλληλα ο ορθός αυτός νομικός χαρακτηρισμός εκ μέρους του δικαστηρίου, όταν συντρέχουν οι προαναφερθείσες ουσιαστικές προϋποθέσεις των καλυπτομένων αναγκών, να συνιστά ανεπίτρεπτη "μετατροπή" του ισχύοντος νομικού καθεστώτος απασχόλησης από ορισμένου χρόνου σε αορίστου (ΟΛΑΠ 18/2006, ΑΠ 244/2015, ΑΠ 6/2014, ΑΠ 79/2013). Συνάγεται περαιτέρω από τα προαναφερθέντα ότι επί διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου που καταρτίσθηκαν με το Δημόσιο κ.λπ. πριν από την έναρξη ισχύος της ως άνω Οδηγίας 1999/70/ΕΚ, των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, που προστέθηκαν κατά την αναθεώρηση του έτους 2001, ισχύουν από 18- 4-2001 (ΦΕΚ Α' 85/2001) και απαγορεύουν την ακόμη και από το νόμο μονιμοποίηση του προσλαμβανομένου ως άνω προσωπικού ή την μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου ακόμη και σε περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δημοσίου και των άρθρων 5 και 11 του Π.Δ. 164/2004, που άρχισε να ισχύει από 19-7-2004 και διαγράφει τις προϋποθέσεις μετατροπής των κατά την έναρξη της ισχύος του ενεργών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, συνεχίζονται δε και είναι ενεργές κατά τον χρόνο έναρξης της ισχύος τους και μετά ταύτα και καλύπτουν κατά την φύση τους πάγιες και διαρκείς ανάγκες, δεν εφαρμόζονται οι ως άνω διατάξεις. Τούτο δε διότι αυτές οι συμβάσεις εργασίας είχαν προσλάβει ήδη κατά τον χρόνο που εκτείνεται η έννομη σχέση και το αντικείμενό της, δηλ. και πριν την έναρξη ισχύος των ως άνω συνταγματικών και άλλων διατάξεων, τον χαρακτήρα της σύμβασης αορίστου χρόνου κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, παρά την τυχόν απαγόρευση από το νόμο της σύναψής τους ως τέτοιων (αορίστου χρόνου), τον οποίο διατηρούν και μετά ταύτα, δηλ. και μετά την έναρξη ισχύος των πιο πάνω διατάξεων, ως ενιαίες πλέον συμβάσεις αορίστου χρόνου (ΟΛΑΠ 7/2011, ΑΠ 244/2015, ΑΠ 79/2013, ΑΠ 696/2013, ΑΠ 122/2016 Νόμος). Στην προκειμένη περίπτωση με

την κρινόμενη αίτηση οι αιτούντες εκθέτουν ότι με το εναγόμενο συνήψαν τις αναφερόμενες συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου και δη ο πρώτος έως και έβδομος, ο ένατος έως και δέκατος τρίτος, η δέκατη πέμπτη, ο δέκατος ένατος έως και εικοστός πρώτος με διάρκεια από 5-8-2013 έως 4-4-2014, ο δεύτερος επιπλέον από 20-10-2008 έως 19-6-2009, ο δέκατος τέταρτος, δέκατος έκτος και δέκατος όγδοος από 16-9-2013 έως 16-5-2014, η δέκατη έβδομη από 24-9-2013 έως 23-5-2014. Ότι ακολούθως άπαντες απασχολήθηκαν από 7-5-2014 έως 5-9-2014 δυνάμει προσωρινής διαταγής που χορηγήθηκε ενόψει αίτησης ασφαλιστικών μέτρων με αίτημα την προσωρινή απασχόλησή τους και από 5-9-2014 έως 9-2-2016 δυνάμει των με αριθμό 9361/2014 και 9362/2014 αποφάσεων του Δικαστηρίου αυτού, που δικάζοντας κατά την αυτή διαδικασία, έκανε εν μέρει δεκτές τις σχετικές αιτήσεις και υποχρέωσε το εναγόμενο να τους απασχολεί προσωρινά. Τέλος, ότι, μετά την απόρριψη της κύριας αγωγής τους με τη με αριθμό 406/2016 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, απασχολήθηκαν άπαντες από το εναγόμενο από 9-2-2016 έως 10-5-2016 δυνάμει απλής σχέσης εργασίας, ενώ έχουν ήδη ασκήσει έφεση κατά της ως άνω απόφασης. Ότι οι παραπάνω αναφερόμενες συμβάσεις κατ' επίφαση χαρακτηρίστηκαν ως συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, καθόσον κατά το παραπάνω χρονικό διάστημα προσέφεραν την εργασία τους στον ίδιο φορέα, με την ίδια ειδικότητα και με όρους εργασίας ίδιους με αυτούς του τακτικού προσωπικού, καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου. Με βάση τα περιστατικά αυτά ζητούν, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, να υποχρεωθεί το καθ' ου να τους απασχολεί δυνάμει των ως άνω συμβάσεων στην ίδια θέση και ειδικότητα και με τις νόμιμες αποδοχές μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της κύριας αγωγής τους. Τέλος, να απειληθεί σε βάρος του χρηματική ποινή ύψους τριακοσίων (300) ευρώ για κάθε παράβαση της παραπάνω διάταξης και να καταδικασθεί το καθ' ου στα δικαστικά τους έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η αγωγή αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 683, 686 επ. ΚΠολΔ). Ωστόσο, η αίτηση είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, καθόσον οι επίδικες

συμβάσεις εργασίας καταρτίστηκαν μετά την ισχύ των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος (18-4-2001) που προστέθηκαν κατά την αναθεώρηση του έτους 2001 και απαγορεύουν την ακόμη και από το νόμο μονιμοποίηση των ως άνω προσλαμβανομένων ακόμη και σε περίπτωση που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του καθ' ου. Τέλος, οι επίδικες συμβάσεις δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου ούτε κατ' εφαρμογή των διατάξεων του π.δ. 164/2004, διότι κατά το κρίσιμο χρονικό σημείο, ήτοι την 19-7-2004, ημερομηνία έναρξης εφαρμογής του ως άνω π.δ., οι αιτούντες, κατά τα αναφερόμενα στο δικόγραφο της αίτησης, δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις εφαρμογής της μεταβατικής ισχύος διάταξης του άρθρου 11 παρ. 1 του Π.Δ. 164/2004 ούτε της διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, σύμφωνα με τα ανωτέρω αναφερόμενα. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση. Δικαστικά έξοδα δεν θα επιβληθούν σε βάρος των αιτούντων λόγω της ήττας τους ελλείψει σχετικού αιτήματος του καθ' ου (άρθρο 191 ΚΠολΔ).

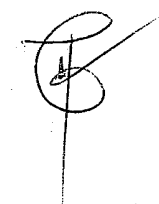
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

-ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση.

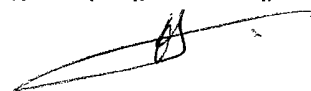
ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, την 16^η Φεβρουαρίου 2017, στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Το οποίο θεωρήθηκε
για τη νόμιμη σύνταξη.
Αθήνα, 28 ΝΟΕ 2015

